

samlet 10 pCt. af den til enhver Tid løbende Obligationsgæld i Reserve og Amortisationsfonden, kun skal træde i Kraft, naar Indenrigsministeren derom stiller Forlangende. Det er i øvrigt en Ændring, som fandtes i denne Bestemmelse, saaledes som den blev vedtagen af Folketinget i Samlingen 1890.—1891. Meningen er selvfølgelig den, at Indenrigsministeren skal og maa stille dette Forlangende om den omhandlede Garanti, men paa den anden Side vil Ministeren ogsaa være i Stand til at lempe sig noget efter Forholdene, og navnlig vil der kunne tages Hensyn til, at Kreditoreringen mulig med Værd er i Stand til at indgaa et saadant Arrangement angaaende Salg af Kasseobligationer, at Garantien derved bliver delvis overflødig.

Det næste Lovforslag angaar Bestyttelse af Vandforsyningsanlæg uden for Kjøbenhavn. Den Gang da Kjøbenhavn i Halvtreerne anlagde sine Vandværker, stod det straks klart, at dette Foretagende ikke kunde gennemføres, medmindre der ad Lovgivningsvejen ydedes en særlig Bestyttelse for Vandforsyningsanlægene, og overensstemmende dermed udkom da Loven af 30te November 1857, der paa flere Maader søger at værne om de nævnte Anlæg, navnlig derigennem at der sættes Straf for forsættelig eller uagtksom Bestadigelse af de til Anlægget hørende Værker, at der udstedes Forbud imod direkte Forurening af Vandet i Vandværkenes Søer, Beholdere eller aabne Bedninger, at der ligeledes udstedes Forbud imod, at der paa de Arealer, som støde op til Værkerne, anlægges sundhedsfarlige Næringsbrug, og endelig at der udstedes Forbud imod, at der gives urent Vand Afsløb til Vandværkenes Beholdere og Bedninger. — Siden den Tid er der i forskellige Kommuner rundt omkring i Landet blevet indrettet Vandforsyningsanlæg med en ikke ubetydelig Beføstning, og disse Anlæg have ikke haft nogen særlig Bestyttelse. Man har i saa Henseende kun kunnet holde sig dels til Bestemmelsen i Straffelovens § 294, hvori der er sat Straf for den, som forsættelig borttager, ødelægger eller bestadiger Ting, som ere bestemte til almen Nytte, og dels tillige til Sundhedsvedtægterne. Men for saa vidt er der den store Mangel, at Sundhedsvedtægten selvfølgelig kun gælder for den paagældende Kommune alene, mens der-

imod Vandværksanlægene ofte strække sig ud over Nabo kommunen eller endogaa længere bort. Der er derfor følt væsentlig Trang til, at der nu gives Bestyttelse ogsaa for de her omhandlede Anlæg i Kommunerne Landet over, og for at afhjælpe denne Trang er det da, at jeg har den Ære at fremsætte det her omhandlede Forslag. Dette gaar ud paa, at Regeringen skal være bemyndiget til at give de i Loven af 30te November 1857 indeholdte Bestemmelser Anvendelse ogsaa paa andre Kommuner uden for Kjøbenhavn, men der er udtrykkelig tilføjet, at dette kan ske med de fornødne Lempelser og helt eller delvis. De Forhold, som findes ude omkring i de paagældende Kommuner, ville nemlig meget ofte være afvigende fra de Forhold, som ere til Stede her i Kjøbenhavn, og da den Bestyttelse, som der her er Tale om, for en stor Del ikke kan gives, uden at der lægges Bæand paa de Ejeres Ret, hvis Arealer grænse til de her omhandlede Anlæg, vil der, inden man udvider de Kjøbenhavnske Bestemmelser til at gælde for den paagældende Kommune, være god Føje til at overveje, om det ogsaa er nødvendigt at give dem i det fulde Omfang, og om det tillige er forsvarligt at gøre det under Hensyn til det Bæand, som jeg omtalte der lægges paa tilgrænsende Ejeres Ejendomsret.

Fremføttelsen af det sidste Lovforslag om Fabrikation og Forhandling af Margariner m. m. er nødvendiggjort ved den Bestemmelse i den nugældende Lov af 1ste April 1891, at dens Gyldighed er begrænset til 5 Mar. og at Loven saaledes ophører at gælde 1ste Maj 1896. Forslaget henholder sig i alt væsentligt til de Bestemmelser, som findes i den nugældende Lov, men Lestigheden er dog benyttet til at faa foretaget forskellige Ændringer deri, som Erfaringen efterhaanden har vist vilde være gavnlige. Disse Ændringer falde i 3 Grupper. Den første Gruppe er saadanne Ændringer, som Regeringen allerede søgte at faa indført i det Forslag, som ligger til Grund for Loven af 1ste April 1891, men som det den Gang ikke lykkedes at faa Rigsdagens Medhold til. Den første af disse Ændringer findes i Forslagets § 4 i Bestemmelsen om, hvor meget Smørstedt Margarinen maa indeholde. Ifølge den nugældende Lov er der sat et Indhold